

Легнал и заспал. Явила му се една голяма жаба. Отишла жабата при него. Той спял, събудил се и какво да види: жаба. Казал ѝ:

– Какво правиш пък ти при мен?

Жабата почнала да говори. Казала му:

– Аз съм твоя. Аз съм ти на късмета. Твоите братя се ожениха. И единият, и другият. Аз съм ти на късмета. Ти си тръгнал жена да си търсиш. Аз ще ти бъда жена! Мен ще вземеш!

Той казал:

– Е, как така? Ти знаеш, че аз съм човек. Баща ми ще ме убие, ако му заведа тебе.

Тя казала:

– Ще те убие, няма да те убие – аз съм ти на късмет!

– Е, не те искам аз за жена!

Тръгнала жабата след него. Той вървял, а тя след него.

Той си казал: „Няма отърваване от тая жаба!“.

Взел и три пъти я хвърлял във водата. Пак излезнала. Не може да взел жабата и я сложил в чантата си.

Тръгнал. Събрали се тримата братя пак на същия кръстопът. Отишли си вкъщи. Прибрали се. Баща им ги попитал:

– Кой какво е спечелил? Какво стана?

Двамата братя се присмивали на най-малкия брат. Най-големият казал:

– Татко, аз съм най-богат! Аз се ожених за царската дъщеря. Аз така, аз така. Аз много богат станах! Голямо имане имам!

Средният също. На малкия казали:

– А ти какво направя?

– Какво да направя, татко. Тази ми е на късмет. Тази ми излезла. Ходих, ходих, ходих, дванайсет чифта цървули скъсах – не можах! Тя ми е на късмет и нея взех – жабата!

Баща му казал:

– Ааа! Бързо да го хвърлите в старите сараи! Махнете го оттук! Един-два пъти в деня – хляб му давайте! Тук да не ми идва!

Отвели го в стария палат. Останал там. Донасяли му ядене, а пък той излизал.

Хвърлила жабата кожата си. Останала гола. Грейнала къщата без лампа. Светнала. Открила се. Направила му ядене, яхния, хляб. От хубаво по-хубаво ядене. Изчистила и подредила. Сервирала му на масата всичко.

Тъкмо той да се прибере, тя пак си сложила жабешката кожа.